

Gárdonyi Lajos Születési Anyakönyvi Kivonata

Haltonai János, illetéktelen
Azonosítási szám: *3008. sz. Hód.*

Születési anyakönyvi kivonat.

Polgármesteri hivatal	A bejegyzés ideje (év, hó, nap)	A születés ideje (év, hó, nap)	A gyermek utónéve, néme, vallása	A szülők		A születési hely, ha a születés nem az anyai lakóhelyén történt	Azt írták: eljegyzés, házasság, eljegyzés, házasság
				anyai: az anyának, előnév (megjegyzések), lakóhely	apai: az apának, előnév, lakóhely		
	<i>1949. 10. 18.</i>	<i>1949. 10. 18.</i>	<i>Lajos György</i>	<i>Grosz János</i> <i>műszaki</i>	<i>német</i>	<i>Budapest</i>	<i>Eljegyzés az A. U. 10. sz. szülők között, a szülők eljegyzése, házassága, eljegyzése, házassága</i>
			<i>fiú</i>	<i>Schiller Endre</i>	<i>német</i>	<i>Budapest</i>	<i>Eljegyzés az A. U. 10. sz. szülők között, a szülők eljegyzése, házassága, eljegyzése, házassága</i>
			<i>fiú</i>	<i>Schiller Endre</i>	<i>német</i>	<i>Budapest</i>	<i>Eljegyzés az A. U. 10. sz. szülők között, a szülők eljegyzése, házassága, eljegyzése, házassága</i>

Utólagos bejegyzések. — Kiegészítések.

Bizonyítom, hogy ez a kivonat a *születési anyakönyvvel* megegyezik.

Kelt: *1949. 10. 18.*

11. t. sz. *1949. 10. 18.*

15. sz. szülők az A. U. 10. sz. szülők.

16. sz. szülők.

Ezt a kivonatot 1949. október nyolcadikán adta ki a nyolcadik kerületi anyakönyv-vezetőség. Be kellett vonulnom katonának, soroztak, s akkor kellett vinni a születési bizonyítványt, ami nekem persze nem volt, mert minden iratom odaveszett. S akkor adták ki, illetéktelenesen, direkt erre a célra ezt a kivonatot. 1948-ban vonultam be a magyar hadseregbe katonának. Elkövettem ezt a nagy hibát. Azt mondták nekem, hogy legyek tiszt. Elvégeztem egy iskolát, fölavattak tisztnek. Utána le akartam szerelni, nem engedtek. 1956-ban még a katonaságnál voltam. Novemberben szereltem le. Szeretném kitörölni az életemből ezt a katonáskodást, ugyanúgy, mint ahogy szeretném az életemből kitörölni azt a marhaságot, hogy visszajöttem ebbe az országba. A kivándorlás nehéz dolog, de őszintén megmondom, foglalkoztatott. 1948-ban, mikor katona lettem, volt egy fiú, aki szervezte az aliját, de akkor már nehezen mozgott apám. Volt egy orosz százados, az is kivitt volna Ausztriába. 1956-ban, mikor már úgy csendesedett a dolog, a házmasterünk a Király utcában odaállított egy mentőautóval, és mondta: 'Elviszlek benneteket, minket senki sem állíthat meg!' De vagy a feleségem, vagy a gyerek volt beteg, s nem tudtunk elmenni. Én elmentem volna. Sokan kimentek a rokonok közül. Az egyik fiú közvetlenül a háború után ment Németországba, ott kiképezték péknek. 1956 után a feleségem unokatestvére is kiment. Miskolcra menekültek a két lányával és a férjével. Voltak azóta itthon már többször is. Izraelben nem jártam soha. A rokonokkal levélben tartjuk a kapcsolatot. Nagynénémmel kétszer-háromszor leveleztem, de aztán nem válaszolt, én sem írtam.